

toge i Grundloven; men det er dog ikke givet som Pension, det er kun givet som Bartpenge, og forsaavidt kan det ikke være Meningen, at Regjeringen vil vedligeholde denne store Udgiftspost for bestandigt. Der er tilmed mange Embedsmænd, endogsaa yngre, kraftfulde Embedsmænd — vi have ogsaa Medlemmer her i Thinget af denne Art —, der have temmelig høie Bartpenge, og, hvis man ikke kan faae den her omhandlede Post og lignende Bartpengeposter reducerede paa anden Maade, saa forekommer det mig meget ønskeligt, om Regjeringen kunde anvende saadanne Mænd i Statens Tjeneste til Embeder, som de ere vorne, og som man ellers er nødt til at besætte med andre Embedsmænd; thi disse Pensioner og Bartpenge løbe aarligt meget betydeligt op. Jeg vil altsaa spørge, om den ærede Minister mener, at denne Udgift er noget aldeles Bestandigt, om den f. Ex. er eensbetydende med Pension, „under Navn af Bartpenge,“ eller om den er simpelthen Bartpenge.

Finantsministeren: Efter de før Pensjonslovens Udgivelse gjældende Regler, som jeg troer ogsaa tidligere have været under Omtale her i Thinget, var der ikke truffen nogen bestemt Grænse imellem Pension og Bartpenge og endnu mindre imellem Udtrykkene „at staae paa Pension“ og „at staae paa Bartpenge“. Det er først ved Pensjonsloven, at der er gjort en aldeles bestemt Forskjel imellem Bartpenge og Pension. Det Beløb, hvorom her er Tale, er bevilget som Bartpenge, indtil Vedkommende kommer i en eller anden passende Embedsstilling, men en Følge af de ældre Regler er ogsaa den, at der herom ikke gjælder det Samme, som om Bartpenge efter Pensjonsloven af Januar 1851, nemlig, at, hvis Vedkommende ikke inden 5 Aars Forløb kommer i et andet Embede, Bartpengene da nedfattes til Pension. Dette kan ikke ssee her; thi det er ikke af den Art Bartpenge, som ere bevilgede i Henhold til Pensjonsloven af 5te Januar 1851.

Ballentin: Det er med Hensyn til det under Nr. 16 anførte Endringsforslag B. a. om overtagne Understøttelser fra Statssecretariatet for Raadesfager, hvorved Udgiften foreslaaes nedsat med $\frac{2}{5}$ af 920 Rbd., at jeg skal tillade mig at yttre et Par Ord, da jeg

ikke var tilstede paa den Tid, da den ærede Taler, som fører Ordet for os Tolv, udtalte sig om denne Sag, og, som jeg hører, bemærkede, at han ikke havde de fornødne Oplysninger ved Haanden. Disse Oplysninger har jeg her, og jeg maa troe, at der er Meget at erindre imod den Opfatningsmaade, den høitærede Finantsminister vilde gjøre gjældende, at der her var et ganske særegt Forhold tilstede, fordi de nævnte Enker tidligere havde nydt en saadan Understøttelse af Raadessecretariatet som den, hvortil de nu foreslaaes gjenoptagne, og at den kun var fratagen dem i 1849 paa Grund af, at de tillige nøde flere og større Indtægter. Men Sagen maa vistnok opfattes saaledes, at, naar de paa Grund af en kongelig Resolution engang ere udtraadte af Forbindelse med Raadessecretariatet, saa maa denne Forbindelse for Raadessecretariatets Vedkommende ogsaa være aldeles hævet, saa at de ikke, fordi de have mistet en Understøttelse, de hidtil have høit fra en anden Side, atter kunne træde ind under Raadessecretariatet, da der er taget den Bestemmelse, at der ikke fra Raadessecretariatet kan udredes nye Understøttelser. Det forholder sig ogsaa, som den høitærede Finantsminister udtalte, saa, at disse Enker ikke ere de Gæste, som tabe ved den høisallige Enkedronnings Bortgang, men flere Hundrede tabe, og deriblandt Mange, som vistnok ere mere trængende end disse. Netop det, at de ikke kunne henregnes til de mere Trængende, har ogsaa været medvirkende Moment for os til at fastholde, hvad der af det tidligere Finantsudvalg er foreslaaet; thi af Oplysningerne fremgaaer det, at flere af dem, to eller tre, hvis de ikke faae det foreslaaede Tillæg, ikke destomindre ville have fra 760 til 800 Rbd. i aarlig Indtægt, og, naar Pensjonsloven bestemmer, at 600 Rbd. er det høieste Beløb, nogen Enke kan nyde i Pension, synes der ogsaa af dette Hensyn at være Anledning til ikke at bevilge dem det yderligere Tillæg. At de ikke ere saaledes egentlig „trængende“, mener jeg ogsaa fremgaaer af den Maade, hvorpaa de selv have indrettet deres Begjæringer, der egentlig ikke støtte sig til nogen Udvikling af deres Trang; men man